

pismu do Prešerna imenuje „Anacharsis slovenicus“. (Letopis Slov. Matice 1875, pag. 169), kajti tudi ta redki odličnjak med barbarskimi Skyti, namreč Anacharsis, je iz ukaželjnosti mnogo potoval po grških pokrajinah, da bi se seznanil z višjo grško omiko. —

* * *

O verzu „Mogla umreti ni stara Sibila“ ne mislim še enkrat razpravljati, vsaj sta o njem že govorila Valentin Kermavner v Zvonu 1882 (II, 696.) in dr. Jos. Lesar v Dom in svetu 1892 (V, 416 in 467.). Paralela med Sibilo in Smoletom je pa jasna. Erytrejska Sibila, iz svoje domovine preseljena na južnoitalska tla, je v Kumah med neugasnim hrepenenjem po prvotni domovini živela svoje dolge dneve, da se je že vsega naveličala in si sama želela smrti, dasi jej je bil Apolo usodil toliko dni življenja, kolikor je bilo peska na obrežju njene domovine, usodil s pogojem, da se za vedno odpove rodni zemlji. V njenem domotožju se ji je vendar na zadnje izpolnila želja, da je dobila s prstjo domače grude zapečateno pismo in s tem mirno smrt, tako si tudi ti Andrej, v domači ljubljeni zemlji našel svoj pokoj pod rahlo groba odejo. Nisi je videl v slavi sloveče te ljubljene slovenske zemlje, kar je sicer bila najiskrenejša tvoja želja, a našel si vsaj grob v sladkem njenem krilu.

R. Peterlin-Petruška:

Dve hišici.

Vidiš onkraj ribnika,
kraj zelenega brega
zala stoji hišica,
bela ko iz snega.

A pod ono vznak leži
druga njej enaka,
ko da v vodi se hladi
od jutra do mraka.

Bela hiša, ki stoji,
last je gospodarja;
tam z otroci cele dni
se Petruška vkvarja.

Ta je moja, ki leži,
v njej spe moje sanje,
dokler v mraku se noči
spet ne spomnim nanje.

